СТАНОВИЩЕ

от проф. д-р Надежда Йонкова
Институт за държавата и правото при Българската академия на науките
за дисертационния труд на Цветанка Иванова Иванова – Стоянова
на тема:
Контрол за законност и правилност върху актовете и действията на административните органи
(прокурорски надзор, обществен контрол и контролът на омбудсмана)

за присъждане на образователна и научна степен „доктор",
в професионално направление 3.6. „Право"
по докторска програма „Административно право и административен процес"

Със Заповед № РД-09-143/02.11.2026 г. на директора на Института за държавата и правото при Българската академия на науките (ИДП-БАН) съм определена за член на Научното жури за защита на дисертационен труд на Цветанка Иванова Иванова – Стоянова - докторант в редовна форма на обучение към ИДП - БАН. С решение на научното жури ми е възложено да представя становище.

Обща характеристика на дисертационния труд

Представеният дисертационен труд на Цветанка Иванова Иванова – Стоянова е на тема „Контрол за законност и правилност върху актовете и действията на административните органи (прокурорски надзор, обществен контрол и контролът на омбудсмана)".

Трудът е в обем 299 страници и е структуриран в увод, пет глави, заключение и библиография. Библиографията включва 162 заглавия научна литература на български език и на чужд език (от тях 99 на кирилица и 63 на латиница). Съдържа и списък с решения на КС, ВАС и ВКС.

Структурата на труда е добре балансирана и е логически свързана с поставените основни цели и задачи и напълно съответства на изискванията на разпоредбата на чл. 27, ал. 2, изр. 2 от Правилника за прилагане на Закона за развитието на академичния състав в Република България и на специфичните изисквания на първичното звено, посочени в

чл. 42, ал.3 от Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и за заемане на академични длъжности в ИДП при БАН.

В **увода** са формулирани обектът и предметът, основна хипотеза, цели, задачи, методи и предметни ограничения.

Извеждането на основна хипотеза и три подхипотези е положителна особеност на труда. То показва стремеж към организиране на материала около изследователски въпрос, а не само към описание на нормативна уредба. Особено продуктивна е идеята трите механизма да се оценяват чрез тяхната функционална допълняемост. Последователността на главите позволява анализът да преминава плавно от общата теория на контрола, през отделните механизми и тяхното съотношение, за да достигне до мотивиране на направените предложения за усъвършенстване.

Дисертантът поставя в обща аналитична рамка прокурорския надзор, правозащитната дейност на омбудсмана и механизмите на обществен контрол. Считам, че този избор е научно оправдан и практически полезен за целите на изследването.

Първата глава изгражда теоретичната основа, която е необходима за целите на изследването като разглежда същността, функциите и видовете контрол. Положително оценявам опирането върху българската административноправна доктрина и стремежа да се установи връзка между контрола, разделението на властите и защитата на субективните права. Класификациите имат систематизираща стойност и улесняват последващия анализ.

Във **втората глава** се разглеждат конституционните граници на прокурорския надзор, като се отграничават сезиращите правомощия от решаващата компетентност на съда и администрацията. Анализът на Решение № 3 от 25 април 2023 г. по К.Д. № 18/2022 г. отчита различните становища и позволява да се проследи теоретико-практичният спор. Авторката не се ограничава до представянето на различните гледни точки по случая, а изразява собствена позиция, за което има моите адмирации. Също така намирам за полезно извеждането на три практически проблема в §3: прекомерна намеса, бездействие и недостатъчна специализация.

Третата глава съдържа идеята, че правозащитното значение на омбудсмана не трябва да се измерва чрез наличието на правомощие за отмяна или принуда. Посредничеството, публичността, препоръките и сезирането на компетентни органи могат да имат самостоятелен коригиращ ефект. Особено полезно е разграничаването между задължението препоръката да бъде разгледана и липсата на задължителност на предложеното в нея разрешение. Правилно е включването на местните обществени

посредници, както и разглеждането на връзката между финансовата им обезпеченост и практическата независимост. Разглеждането на Европейския омбудсман и обмена на информация в европейската мрежа разширява институционалната перспектива. Подходящо е използван и примерът със становището относно измененията на режима за платено паркиране в София, който показва как обществена реакция може да получи институционален израз. Оценката на практиката би спечелила от по-последователно проследяване на резултата: какво е препоръчано, как е отговорила администрацията и настъпила ли е конкретна промяна. Препоръките за по-голяма активност в екологичната и медийната сфера са обществено значими, но трябва да се обосноват спрямо действителните правомощия и представителни данни за дейността на институцията.

Четвъртата глава има съществено значение за научния облик на труда. Високо оценявам опита общественият контрол да бъде свързан с конкретни субективни публични права и процесуални гаранции. Анализът на сигналите и предложенията разкрива съществената разлика между възможността да се сезира орган и да се получи съдебна защита срещу неговия отговор.

Разглеждането на адм. дело № 410/2025 г. на Административен съд - София-град поставя важния въпрос за времевото измерение на достъпа до информация. Забавеното предоставяне може да намали обществената полезност на информацията, дори когато впоследствие е постановен благоприятен съдебен акт. Тази връзка между процесуална продължителност и реална ефективност на защитата е важен положителен резултат на анализа.

Интерес представлява и разглеждането на отговорността за вреди като косвен коректив на административното поведение.

Научното дирене на легална дефиниция на понятието „обществен контрол“ в законодателствата на други държави отвежда докторантката до откриването на такова, както и наличието на специален закон (в Русия). Сравнителният материал за руския модел на обществен контрол е придружен с критика на ограниченията му, което е положително.

Адмирации заслужава дисертантката за смелостта да предложи собствено определение на понятието „обществен контрол“.

Петата глава съдържа най-ясно изразения стремеж към научноприложен резултат. В §1 са предложени обмен на информация, взаимно уведомяване, стандартизирани формати, съвместна отчетност и децентрализиран мрежови модел.

Положително оценявам преминаването от констатиране на недостатъци към търсене на организационни и процедурни решения. Сред тези предложения особено перспективни са обратната информация за резултата от сезирането и проследяването на повторяеми административни проблеми. Те могат да намалят разпокъсаността на информацията и да направят контролната дейност по-прозрачна. Разбира се, за да се превърнат в завършен модел, трябва да бъдат уточнени адресатите, предпоставките, сроковете, отговорностите и гаранциите за институционална независимост, но давам висока оценка за опита да се предложи решение на констатираните проблеми, което намирам за иновативно и приемам, че е добра основа за потенциална реализация, стига съответните компетентни органи да го припознаят и да решат да го реализират.

В **заключението** авторът на дисертационния труд задълбочено и последователно е изложил изводите, до които е достигнал, а **научните приноси** е извел отделно непосредствено след него.

Използваната **методика** е адекватна и е довела до качествен продукт. Правнодогматичният метод е подходящ за предмета на представения труд. Историческият преглед и сравнителноправните наблюдения подпомагат разбирането на институционалните различия. Авторката изрично посочва преобладаващото значение на правнодогматичния подход, което е коректно спрямо характера на изложението. Положително е и използването на аргументи от общата теория на правото и публичната администрация, доколкото те служат за изясняване на правните институти.

Трудът използва значителен кръг български и чуждоезични източници, нормативни актове, съдебни решения и институционални материали. Положително оценявам присъствието на основни трудове на Петко Стайнов, Иван Дерменджиев, Димитър Костов, Дончо Хрусанов, Емилия Кънлева и Кино Лазаров, както и съвременни изследвания върху административния процес, принципите, омбудсмана и гражданското участие. Това показва познаване на тематично относимата литература.

Актуалност и значимост на дисертационния труд

Актуалността на темата произтича от обстоятелството, че правната защита срещу администрацията не се изчерпва само с отмяната на незаконосъобразен акт. Значение имат и своевременното установяване на проблема, достъпът до информация, възможността за реакция на съответните институции и предотвратяването на повторяеми нарушения. Дисертантката правилно насочва вниманието към връзката между тези различни проявления на защитата.

Основни научни и научно-приложни приноси в дисертационния труд

Оценявам положително разглеждането на гражданите като активни участници в публичното управление. Анализът на достъпа до обществена информация, сигналите, предложенията и обществените консултации дава възможност контролът да бъде осмислен и като процес на информирано участие. По този начин трудът поставя въпроса за качеството на административната дейност още преди възникването на съдебен спор.

Трудът има и практическо значение като разглежда границите на прокурорската намеса, недостатъчната резултатност на препоръките на омбудсмана, зависимостта на местните обществени посредници и затрудненията пред гражданските организации при търсене на съдебна защита. Тези въпроси обосновават предмета на изследването и дават възможност за принос с непосредствено значение за правоприлагането.

Като съществено достойнство откроявам стремежът да се съчетаят индивидуалната защита и защитата на обществения интерес.

Приносни моменти

Трудът предлага обща функционална перспектива към прокурорския надзор, омбудсмана и обществения контрол. Систематизирането им според възможността да откриват проблем, да сезират компетентен орган и да предизвикват коригираща реакция е положителен обобщаващ резултат. Приносът е в приложената към избрания предмет връзка между механизмите, а не в твърдение, че идеята за тяхната допълняемост е изцяло нова за правната наука.

Предложеното авторско определение на понятието „обществен контрол“ безспорно представлява научен принос.

Изведена е връзката между общественото участие и правно регламентираните процедури за въздействие върху администрацията. Особено полезно е съпоставянето на достъпа до информация, сигналите, предложенията и консултациите. Това позволява да се различат информационният, сезиращият и превантивният ефект на гражданската активност.

В труда се поставя основателно въпросът за правозащитния резултат на механизмите, а не само за тяхното нормативно съществуване. Анализът на забавянето по ЗДОИ и на отговора на администрацията на препоръките на омбудсмана насочва към практическа измеримост на защитата. Това според мен е научноприложно достойнство на труда.

На следващо място, откроявам обсъждането на проблемите с независимостта на местните обществени посредници чрез съпоставяне на начина на избор, финансовото обезпечаване и институционалната им среда. Положителният резултат е в съвместното разглеждане на тези фактори. Конкретното предложение за промяна на мнозинството при избор и освобождаване остава дискусионно, но идентифицираният проблем има самостоятелна стойност.

Предложени са конкретни направления за взаимодействие между институциите и гражданския сектор като обмен на преписки и информация, задължение за обратна връзка, стандартизирани формати и публично проследяване на резултатите. Това е най-съществения научноприложен потенциал на труда. Считам, че тази концептуална разработка заслужава положителна оценка.

Също така заслужава внимание тезата за косвения дисциплиниращ ефект на отговорността за вреди върху администрацията. Нейната стойност е в обвързването на индивидуалното обезщетяване с потребността от предотвратяване на повторяеми нарушения.

Като общо положително качество отбелязвам изразената авторска позиция. Докторантката не се ограничава до изложение на чужди възгледи, а предлага критика и решения, а това е особено важно за един дисертационен труд.

Критични бележки и препоръки

Предвид, че имах възможност да участвам при обсъждането на труда преди насочването му за публична защита отчитам, че са взети под внимание бележките ми. По тази причина нямам критични бележки.

Считам, че трудът трябва да бъде публикуван, за да може неговата теоретична и практическа полезност да достигне до широк кръг читатели в т.ч. и до компетентните държавни органи.

Доколкото съм изкушена от темата за ефективността бих препоръчала на дисертантката да доразвие изводите за практическата ефективност чрез систематизиран набор от случаи, подбрани по изрично посочени критерии. Това се отнася особено до оценките за прокурорска пасивност и специализация на с. 88–90, приоритетите в дейността на омбудсмана на с. 123–124 и препятствията пред обществения контрол на с. 211–212. Считам, че ще е полезно за всеки случай да се проследяват предметът на нарушението, използваното правно средство, реакцията на компетентния орган,

продължителността и крайният правозащитен резултат. Така общите оценки ще получат по-ясна доказателствена основа и ще могат да бъдат проверявани и съпоставяни.

Препоръката ми е пряко свързана и с предложения от дисертантката модел за взаимодействие. Формулираните на с. 250-254 идеи могат да бъдат допълнени с измерими показатели за своевременност на уведомяването, мотивираност на отговора и изпълнение на последващите мерки. Така ще бъде възможно да се разграничат очакваните предимства на модела от установените резултати при неговото евентуално прилагане. Това продължение би засилило приложната стойност на изследването, без да променя неговия основен предмет и научна насоченост.

Направените препоръки са насочени към укрепване на отделни аргументи и към развитие на вече очертаните изследователски резултати. Те не променят високата ми положителна оценка за труда, а по-скоро имат за цел да мотивират дисертанта да продължи работата по своя модел с идеята да получи практическа реализация и обществена полза.

Публикации по темата на дисертационния труд:

Дисертантът представя списък със шест публикации, което надхвърля изискуемият брой. Трябва да отбележа, че дисертанта има и други непредставени в настоящата процедура публикации.

Относно автореферата към дисертационния труд

Авторефератът на дисертационния труд е разработен в съответствие с изискванията на ЗРАСРБ и ППЗРАСРБ. В него са изложени основните идеи и синтезираните изводи по дисертацията и отразява постигнатите резултати.

Заключение

Представеният дисертационен труд разглежда значима и практически актуална проблематика, използва обширна научна и правна основа и съдържа ясно изразен стремеж към самостоятелна оценка. Най-съществените му положителни резултати са функционалното обвързване на трите механизма, правното осмисляне на гражданското участие и предложенията за информационно и процедурно взаимодействие. Тези достойнства обосновават положителна оценка на изследователската насоченост и на постигнатите резултати. Ето защо намирам, че представеното изследване има научна стойност и принос в областта на административното право и административния процес.

По изложените съображения заключението ми е, че представеният труд представлява завършено научно изследване по актуален въпрос, който съдържа анализ, обобщения и решения на научни и научно приложими проблеми, които биха могли да допринесат за решаването на практически проблеми.

Дисертационният труд отговаря на изискванията на Закона за развитие на академичния състав в Република България, Правилника за неговото прилагане, както и на вътрешните правила на Българската академия на науките и на Института за държавата и правото при БАН.

По изложените съображения давам положителна оценка на представения труд и да подкрепям присъждането на ОНС „доктор“ в професионално направление 3.6 Право, Научна област: 3. Социални, стопански и правни науки, на Цветанка Иванова Иванова – Стоянова.

Проф. д-р Надежда Йонкова:

OPINION

by Prof. Nadezhda Yonkova, PhD

Institute for the State and the Law - Bulgarian Academy of Sciences

on the doctoral dissertation of Tsvetanka Ivanova Ivanova-Stoyanova

on the topic:

"Control of Legality and Correctness over the Acts and Actions of Administrative Bodies (Prosecutorial Supervision, Public Control, and the Control by the Ombudsman)"

for the award of the educational and scientific degree of "Doctor" (PhD)

in Professional Field 3.6. "Law"

Doctoral Programme: "Administrative Law and Administrative Procedure"

By Order No. RD-09-143/02.11.2026 of the Director of the Institute for the State and Law at the Bulgarian Academy of Sciences, I was appointed as a member of the Academic Jury for the public defence of the doctoral dissertation of Tsvetanka Ivanova Ivanova-Stoyanova, a full-time doctoral student in The Institute for the State and the Law- Bulgarian Academy of Sciences. By decision of the Academic Jury, I was assigned to submit an opinion.

General Overview of the Dissertation

The presented dissertation by Tsvetanka Ivanova Ivanova-Stoyanova is titled "Control of Legality and Correctness over the Acts and Actions of Administrative Bodies (Prosecutorial Supervision, Public Control, and the Control by the Ombudsman)".

The work comprises 299 pages and is structured into an introduction, five chapters, a conclusion, and a bibliography. The bibliography encompasses 162 academic sources in Bulgarian and foreign languages (99 of which are in Cyrillic and 63 in Latin script). It also includes a list of decisions rendered by the Constitutional Court, the Supreme Administrative Court, and the Supreme Court of Cassation.

The structure of the work is well balanced, logically aligned with the defined primary aims and research tasks, and fully complies with the requirements of Article 27, Paragraph 2, second sentence of the Rules for the Implementation of the Development of Academic Staff in the Republic of Bulgaria Act, as well as with the specific requirements of the primary academic unit set out in Article 42, Paragraph 3 of the Rules on the Terms and Conditions for Acquiring Scientific Degrees and Holding Academic Positions at the ISL at the BAS.

The **introduction** sets out the object and subject matter, the central hypothesis, the aims, tasks, research methods, and thematic limitations.

The formulation of a central hypothesis and three sub-hypotheses constitutes a commendable feature of the study. It demonstrates a deliberate effort to organize the material around a core research question rather than confining it to a mere descriptive overview of the statutory framework. The idea of evaluating the three mechanisms through their functional complementarity is particularly fertile. The sequence of the chapters allows the analysis to transition seamlessly from the general theory of administrative control, through the individual mechanisms and their correlation, to the substantiation of the submitted proposals *de lege ferenda*.

The doctoral candidate situates prosecutorial supervision, the human rights protection activities of the ombudsman, and the mechanisms of public control within a unified analytical framework. I consider this methodological approach scientifically justified and practically expedient for the purposes of the study.

Chapter One builds the necessary theoretical foundation by examining the essence, functions, and classifications of control. I positively evaluate the reliance on Bulgarian administrative law doctrine and the endeavor to establish the nexus between administrative control, the separation of powers, and the protection of subjective rights. The classifications offered provide systematizing value and facilitate the subsequent analysis.

Chapter Two addresses the constitutional limits of prosecutorial supervision, clearly delineating the powers of referral from the adjudicative competence of courts and administrative bodies. The analysis of Decision №3 of 25 April 2023 in Constitutional Case № 18/2022 takes account of differing doctrinal views and traces the theoretical and practical debate. The author does not restrict herself to merely presenting diverging viewpoints, but articulates her own well-reasoned position, which deserves high commendation. I also find highly relevant the deduction of three practical challenges in § 3: excessive interference in the administrative discretion of

administrative bodies, institutional inaction where public interest is affected, and insufficient subject-matter specialization.

Chapter Three develops the thesis that the human rights protection significance of the ombudsman should not be gauged solely by the possession of powers to quash acts or apply state coercion. Mediation, publicity, issuing recommendations, and referring matters to competent authorities can exert an autonomous corrective effect. Particularly insightful is the distinction drawn between the administrative body's legal obligation to review the recommendation and the non-binding nature of the substantive resolution proposed therein. The inclusion of local public mediators, along with the analysis of the correlation between their financial security and practical independence, is well founded. The examination of the European Ombudsman and information exchange within the European network widens the institutional perspective. The author appropriately draws on the example of the opinion regarding the amendments to the paid parking regime in Sofia, illustrating how civic response can attain institutional expression. The appraisal of administrative practice would nonetheless benefit from a more consistent tracking of outcomes: what was recommended, how the administration replied, and whether concrete reform ensued. The recommendations for enhanced institutional activity in the environmental and media domains carry public significance, yet need to be grounded in the ombudsman's actual statutory powers and representative performance metrics.

Chapter Four holds substantial weight in shaping the scholarly merit of the dissertation. I highly value the effort to link public control with specific subjective public rights and procedural guarantees. The analysis of citizen alerts and proposals reveals the essential difference between the entitlement to refer a matter to an administrative body and the availability of judicial protection against that body's response.

The analysis of Administrative Case № 410/2025 before the Administrative Court Sofia-City raises the pivotal issue of the temporal dimension in access to information. Delayed disclosure can diminish the public utility of information, even where a favorable judicial act is subsequently delivered. This identified relationship between procedural duration and the actual effectiveness of legal remedies represents an important positive finding of the analysis.

The examination of state liability for damages as an indirect corrective mechanism for administrative conduct is likewise of notable interest.

The scholarly search for a legal definition of the concept of "public control" in foreign jurisdictions led the candidate to identify such definitions, as well as the existence of a dedicated statutory act (in the Russian Federation). The comparative material concerning the Russian model of public control is appropriately accompanied by a critique of its limitations.

The candidate deserves high credit for the academic courage shown in formulating her own definition of the concept of "public control".

Chapter Five embodies the most pronounced applied scientific contribution of the work. In §1, the author proposes concrete measures: information sharing, mutual notification, standardized reporting formats, joint accountability, and a decentralized network model.

I commend the progression from merely diagnosing statutory shortcomings to formulating organizational and procedural solutions. Among these, particularly promising are the institutionalization of feedback on the outcomes of referrals and the systematic monitoring of recurring administrative deficiencies. These mechanisms can reduce information fragmentation and render supervisory activities more transparent. Naturally, to form a fully rounded framework, the addressees, procedural prerequisites, time limits, legal liabilities, and guarantees of institutional independence must be further specified; nevertheless, the proposed solutions demonstrate innovation and provide a viable baseline for implementation should the competent authorities elect to adopt them.

In the **Conclusion**, the author comprehensively and consistently summarizes the main findings reached in the study, followed by a separate itemization of the scientific and applied contributions.

The applied **methodology** is adequate and has led to a high-quality academic product. The legal-dogmatic method is well suited to the subject of the dissertation. The historical review and comparative legal observations assist in illuminating institutional distinctions. The author explicitly underscores the predominant role of the legal-dogmatic approach, which accurately reflects the nature of the research. The recourse to concepts from the general theory of law and public administration is likewise appropriate, insofar as they serve to elucidate specific legal institutes.

The dissertation draws upon an extensive body of Bulgarian and foreign academic sources, legislative acts, judicial decisions, and official institutional materials. I positively note the incorporation of foundational works by Petko Staynov, Ivan Dermendzhiev, Dimitar Kostov,

Doncho Hrusanov, Emilia Kandeva, and Kino Lazarov, alongside contemporary scholarship on administrative procedure, principles of law, the ombudsman, and civic participation. This reflects a thorough command of the relevant specialized literature.

Topicality and Significance of the Dissertation

The relevance of the topic arises from the premise that legal protection against administrative action is not exhausted by the mere annulment of an unlawful act. The prompt detection of deficiencies, access to information, timely institutional reaction, and the prevention of recurring violations are of equal significance. The candidate correctly directs attention to the systemic interdependence among these diverse manifestations of legal protection.

Key Scientific and Applied Scientific Contributions

I view favorably the conceptualization of citizens as active participants in public governance. Analyzing access to public information, alerts, proposals, and public consultations enables control to be construed as an informed participatory process. Thus, the work addresses the quality of administrative performance well before an administrative dispute reaches the stage of litigation.

The work possesses immediate practical utility by examining the boundaries of prosecutorial intervention, the insufficient enforceability of ombudsman recommendations, the structural dependence of local public mediators, and the procedural hurdles faced by civil society organizations seeking judicial review. These questions justify the subject matter and secure contributions with direct relevance to law enforcement.

A substantive virtue of the dissertation is the author's consistent endeavor to reconcile the protection of individual subjective rights with the safeguarding of the broader public interest.

Contributing Points

The work provides a unified functional perspective encompassing prosecutorial supervision, the ombudsman, and public control, systematized according to their capacity to detect violations, refer cases to competent authorities, and trigger corrective action. The contribution lies in operationalizing this functional complementarity within the chosen scope of research.

The candidate's original definition of the concept of "public control" constitutes an indisputable scholarly contribution.

The relationship between civic participation and statutory procedures for influencing administrative action is convincingly established, differentiating the informational, referral, and preventive dimensions of civic engagement through the comparative assessment of access to information, alerts, proposals, and public consultations.

The dissertation shifts the focus from the formal statutory existence of mechanisms to their actual human rights and protective outcomes. The analysis of institutional delays under the Access to Public Information Act (APIA) and administrative responses to ombudsman recommendations targets the measurable efficacy of protection, representing a distinct applied scientific merit.

The discussion concerning the independence of local public mediators—evaluating their appointment rules, financial maintenance, and institutional setting—provides valuable insights, particularly regarding the need to revisit statutory majorities required for their election and early removal.

The concrete avenues proposed for institutional and civic cooperation—such as mutual case file referral, mandatory feedback loops, standardized templates, and public result-tracking—represent the most notable applied scientific potential of the work.

The argument substantiating the indirect disciplinary effect of state liability for damages upon administrative behavior is worthy of note, connecting individual compensation with the systemic imperative to prevent recurring administrative violations.

Throughout the text, the candidate maintains a well-defined academic voice, offering original critique and solutions rather than merely summarizing existing legal doctrine.

Critical Remarks and Recommendations

Given that I had the opportunity to participate in the preliminary discussion of the thesis prior to its referral for public defence, I note that my previous suggestions have been taken into account. For this reason, I have no critical remarks.

I consider that the dissertation ought to be published so that its theoretical and practical utility can reach a wider readership, including competent public authorities.

As someone keen on questions of institutional effectiveness, I would recommend that the doctoral candidate further expand her findings on practical efficiency through a systematized set

of case studies selected against predefined criteria. This is particularly pertinent to the assessments of prosecutorial passivity and specialization (pp. 88–90), the priority areas of the ombudsman's activity (pp. 123–124), and the impediments to public control (pp. 211–212). It would be beneficial to track, for each analyzed case, the subject matter of the violation, the legal remedy invoked, the reaction of the competent authority, the procedural duration, and the ultimate remedial result. This would provide broader empirical grounding for general assessments, rendering them verifiable and comparative.

This recommendation is also directly linked to the interaction model proposed by the candidate on pp. 250–254, which could be augmented with measurable indicators regarding the timeliness of notifications, the substantiation of responses, and the implementation of subsequent measures. Such an extension would enhance the applied value of the research without altering its core subject matter or theoretical orientation.

These recommendations are aimed at reinforcing individual arguments and expanding established findings. They do not diminish my overall high assessment of the work, but are intended to encourage the candidate to continue developing her model toward practical application and public utility.

Publications on the Topic of the Dissertation

The candidate has submitted a list of six academic publications, which exceeds the mandatory minimum statutory requirements. It should also be noted that the candidate possesses additional publications not submitted within the present procedure.

Extended Abstract

The extended abstract has been drafted in strict accordance with the requirements of the Development of Academic Staff in the Republic of Bulgaria Act and the Rules for its Implementation. It faithfully presents the main ideas, synthesized conclusions, and original contributions of the dissertation.

Conclusion

The presented dissertation examines a significant and practically relevant subject, relies on an extensive scholarly and statutory foundation, and displays an independent evaluative approach.

Its principal merits reside in the functional synthesis of the three examined mechanisms, the legal conceptualization of civic participation, and the proposals for procedural and informational coordination. These virtues justify a distinctly positive assessment of the research direction and achieved results, confirming its scholarly and applied value within administrative law and administrative procedure.

In view of the foregoing, my conclusion is that the submitted dissertation represents a completed scholarly work on a topical issue, containing analyses, generalizations, and solutions to scientific and applied problems that can meaningfully assist legal practice.

The dissertation complies with all statutory requirements under the Development of Academic Staff in the Republic of Bulgaria Act, the Rules for its Implementation, and the internal rules of the Bulgarian Academy of Sciences and the Institute for the State and Law at the BAS.

On these grounds, I extend my **positive assessment** of the dissertation and support the award of the educational and scientific degree of "Doctor" (PhD) in Professional Field 3.6. "Law", Field of Higher Education: 3. Social, Economic, and Legal Sciences, to **Tsvetanka Ivanova Ivanova-Stoyanova**.

Prof. Nadezhda Yonkova, PhD:

